



מועמד העבר של ארה"ב לקראטה בתחרות הספורט העולמית - יושב כיום בבית צנוע בכפר חב"ד וכותב ספרי הלכה פופולריים לצד רבי-מכר לילדים ■ מאומה לא חסר למאסטר ג'ייקובס, שקיבל תואר 'דן 8' בקרב מגע, הוציא רישיון טיס, השיג תעודת צלילה והתאמן ברכיבה על תריסר סוסים אבירים בחוות החלומות הענקית של אביו בוורמונט ■ במהלך אימוני קרב המגע המפרכים, לא הפסיקה נפשו לכמוה לשורשה, עד שהפך לרב בישראל, שכיהן ברבנות השב"ס, והיה אחראי על אלפי אסירים ■ רגע לפני שסיפור חייו ייהפך לסרט בינלאומי, מתיישב הרב פישל ג'ייקובס לגולל את סיפור חייו ל'משפחה' ■ **גארטל שחור**

רב, אלוף ואבי האסירים

אין כמעט חנות ספרים יהודית ברחבי ארצות הברית, מספר הילדים של הרב פישל ג'ייקובס, המספר בציוניות את סיפורם של היצר הטוב והיצר הרע, אינו מכבב בה ברשימת רבי המכה. צרכני הספרות האמריקנים יודעים, כי את הספר שהפך ללהיט, ניתן לזהות מרחוק על פי האיורים של שני היצרים, המוטבעים בחביבות אמריקנית קלילה וטיפוסית, על גבי הכריכה הנאה: דמות נוקשה, מאיימת, של היצר הרע, ודמות רכה, מחייכת, של היצר הטוב. בעלילה מרתקת המבוססת על ספר קהלת, מספרים דפי הספר על התגוששות התמידית בין היצר הטוב ליצר הרע. מרבית קוראי הספר אינם יודעים כי מי שכתב אותו, הוא אדם שהתגוששותו, מאבקים ולחימה עזת-נפש היו בעבר לחם חוקו.

מיי שכן מכיר את הדמות האמיתית שמאחורי הדמויות הבדויות, יודע כי ספרי הילדים הללו הם פרויקט זניח יחסית של הרב פישל ג'ייקובס, כיום חסיד חב"ד מניו-יורק ומהארץ, המוכר ומוערך בחוגים רחבים דווקא בשל ספרי הלכה פופולריים שחיבר. אלה שנחשפו לשני הז'אנרים הספרותיים שהוא חתום עליהם ולא מבינים את טיב הקשר בין הסגנונות הרחוקים כל כך זה מזה במהותם – יכולים למצוא את התשובה לתשלובת הספרותית הנדירה בספר נוסף שכתב – שבו הוא מספר את סיפור חייו המפתיע והמרתק.

עבור מי שהאוטוביוגרפיה של ג'ייקובס אינה מצויה תחת ידו, מיועדת כתבה זו, שנכתבה לאחר שעות שיחה ארוכות עם מי שבעבר שם בשר זרועו בארה"ב, וכיום מחברם הפורה של ספרי הלכה וספרי ילדים.

לא תמיד היה הרב פישל ג'ייקובס איש ספר כפי שהוא היום. פעם, בעברו הרחוק, הוא הקדיש את רוב זמנו לפיתוח תרבות הגוף. רק לאחר מסע ארוך, מפרך ורווי תהפוכות, הוא הגיע למעמדו הנוכחי כרב-פוסק להלכה ולמעשה, שכותב תשובות הלכתיות במגוון נושאים מדי יום. מן העבר השני, הלא תורני, יש לו קהל מעריצים אחר, כזה הכלוא מאחורי סורג ובריח: אם לא די בשלל עיסוקיו ותארייו, הרי שהרב ג'ייקובס משמש כרבם של מספר בתי-כלא בארץ.

סיפור חייו כה מרתק ועמוס טלטלות, עד שלאחרונה אף החליט גוף הפקה בינלאומי בארה"ב, להפיק סרט מיוחד על חייו המרתקים. הפקת הסרט אמורה לארוך מספר שנים, ומיליוני דולרים יושקעו בו.

קראו את סיפור החיים עוצר הנשימה, לפני כולם.

מכות בבית הספר

המספר 13 ממלא משמעות עמוקה מאד בחייו של הרב פישל ג'ייקובס: באופן מופלא, בכל אחד משלושת העיסוקים העיקריים שעסק בהם עד כה, עסק 13 שנים. "נולדתי בברוקלין שבניו יורק למשפחה חילונית, שבקושי שמרה על יום הכיפורים", פותח הרב ג'ייקובס בסיפור חייו המרתק, בראיון שהוא מעניק ל"משפחה". "סבי וסבתי היו אמנם דתיים שהגרו

מרוסיה, אבל הוריי, שגדלו בניו-יורק, כבר לא שמרו מצוות. בגיל 10 עברנו למדינה קטנה בצפון ארה"ב, על גבול קנדה – מדינת רומונט. אבי העביר את משפחתנו לשם, משום שהוא רכש שם מפעל גדול לייצור בשר.

"מתוך אלף המשפחות שהתגוררו בכפר שלנו, אנחנו היינו המשפחה היהודית היחידה. מלבדנו, כולם היו נוצרים. למחרת היום בו עברנו למקום, כשהגעתי לבית-הספר, התחלתי לקבל מכות, כי ידעו שאני יהודי. לפני כשנה סיפר לי אחד מהחברים בבית הספר, שאיתו שמרתי על קשר, שהוא זוכר את היום שבו הגענו לכפר: באותו היום דיברו עלינו ההורים בבתיים, והסיתו נגדנו את הילדים. הם אמרו להם שאנחנו הרגנו את 'אותו האיש', וסיפרו שיש לנו קרניים... וכך קיבלתי מכות נאמנות מדי יום, עד שקצתי בסבל שאני עובר בבית הספר. הייתי מגיע הביתה במצב לא טוב, פיזית ומוראלית. ההורים שלי הגיעו לבית הספר וניסו לראות מה ניתן לעשות, אך האמת היא שזה לא היה הרבה".



להדליק נר

עבר זמן מה. פישל המשיך לחטוף מכות מחבריו ושכניו, עד שהגיע השינוי, לאחר שדודו הגיע לביקור מניו-יורק. "הדוד זרק לאבי, שאני צריך ללמוד 'קראטה', כדי שאדע להתגונן. בדיוק באותו הזמן הייתה פרסומת בעיתון מקומי של בני זוג שהגיעו להתגורר בכפר, הבעל אמריקאי ואשתו מדרום קוריא, שפתחו חוג ללימודי קראטה. נרשמתי לאימונים, והפכתי להיות התלמיד הראשון. עם הזמן הפכו בני הזוג שפיתחו את השיטה לאוטוריטה בתחומם, והם חיים כיום כמולטי-מיליונרים בקנה מידה עולמי.

"היא אמרה לי שהייתי התלמיד הטוב ביותר. עד היום היא סוברת כך", מספר ראביי ג'ייקובס. "התאמנתי במרתף שלהם ברצינות, ובגיל 15 כבר קיבלתי מדליות רבות. רציתי להיות חזק".

■ **זהו אכן עזר בבית-הספר?**
"כן", הוא עונה. "תמיד שואלים אותי אם השתמשתי בקראטה למעשה, והתשובה היא חיובית. היו לי ארבע פעמים בחיים שבהן השתמשתי בשיטת הלוחמה שרכשתי, אבל דווקא בבית-הספר לא. בפועל, ראו את החוסן שקיבלתי, וזה כנראה השפיע על היחס כלפיי בבית הספר. הביטחון שלי עלה, וזה מה שהפחיד אותם".

פישל לא ויתר. בשנים הראשונות התאמן שעתיים מידי לילה, עד שבגיל 16 קיבל את אחת האותות היוקרתיים יותר בשיטות הלוחמה. לפני מספר שנים, לאחר שקיבל מספר רב של מדליות, הוא הוזמן לטקס יוקרתי, כדי לקבל את הדרגה הגבוהה ביותר בקראטה, ('דן 8', למי שמתעניין). "הייתי הולך להרבה תחרויות", הוא מספר "פעם בשבועיים נסעתי לתחרויות בניו-יורק ובעוד מקומות. בהרבה מהן ניצחתי, כי הייתי מאד משקיע בזה. הייתי מתאמן המון: בבוקר, לפני בית-הספר – קמתי לשעתיים של אימונים, ובלילה, לאחר שחזרתי הביתה – עשיתי עוד שעתיים של אימונים אינטנסיביים. היום, אני לא מבין מהיכן היו לי הכוחות הללו. אבל בזכות כך, אני חושב שזכיתי למשמעת עצמית גבוהה מאד, שהגיעה לידי שימוש מאוחר יותר, כשחזרתי בתשובה והגעתי לשיבה. הכוחות הללו והרצון הזה סייעו לי לרכוש ידיעת התורה".

באחד משלבי האימונים, פנה פישל אל ארגון



עם אחד מספריו

וורמונט, יום אחד פגשתי ברב שמואל הכט, שלימים הסתבר לי שהוא שליח חב"ד הפועל במקום מטעם הרבי מליובאוויטש זי"ע. הוא ידע שאני יהודי, מכיוון שפעם אחת הגיע גבאי בית הכנסת בקמפוס האוניברסיטה אל מעון הסטודנטים שבו התגוררתי, כדי לחפש יהודים להשלמת מנין. למרות שלא קיימתי אז מצוות כלל, היתה לי גאווה יהודית. אמרתי להם שאני יהודי. הצטרפתי למנין, ומאז 'סימן' אותי הרב הכט. בסוכות הוא הגיע אלינו עם לולבים כדי שניטול אותם. סייעתי לו לקבץ עוד 25 יהודים מהמעונות הסמוכים. אגב, הרב הכט היה חדש במקום, הוא הגיע יחד אתי. 3 שנים לאחר שהגיע, הוא נפטר.

"במשך הזמן שבו הכרתי את הרב הכט, הוזמנתי לביתו לסעודות שבת. הוא היה מדבר איתי בניב אידישי כובש: 'הרבצע'ן הכינה עבורך 'פליגאלאך' (-כנפיים), הוא היה אומר לי בניסיון למשוך אותי לביתו. אבל אני צחקתי, כי לא הבנתי מה הוא אמר. לא רציתי כל-כך ללכת אליו, מכיוון זה היה גוזל ממני לילה שאותו הייתי יכול להקדיש לאימונים. אבל הוא מצדו שכנע אותי שוב ושוב. הוא לא דיבר איתי על יהדות באופן ישיר, אלא פשוט ביקש שאשב אתו סביב שולחן שבת. אחר כך אמר לי לבוא לשבת בבוקר לתפילה בבית הכנסת. אבל לא ממש שיתפתי פעולה".

ג'ייקובס מצייך, כי הרב הכט ז"ל פעל מולו בחכמה: אף פעם לא לחץ מידי. אחד המרצים באוניברסיטה, פרופ' שוגרמן, שבעצמו התקרב ווזר בתשובה ועד היום מכהן כפרופסור בקמפוס האוניברסיטה בוורמונט, סיפר לאחרונה לג'ייקובס,



שיעור תרה בכלל

החוצה יחף, בחורף, ואתה פשוט רץ כך בשלג. עד שעות הבוקר, הודחו 60 איש שלא הצליחו לשרוד, חלקם החלו לבכות. עד הצהריים יצאו עוד 30 איש. כך שמי ששרד את כל אימוני 36 השעות, היו רק כ-15 איש.

"בשלב מסוים אתה מתרגל לחיים של חיה, ואתה, הראש והגוף מכורים לזה. אתה נהפך להיות חיה", מספר ג'ייקובס, שקיבל אינספור מדליות ובאחת הפעמים אף ניצח את כל המתמודדים מרחבי החוף המזרחי של ארה"ב.

צוללן, טייס ורוכב

ואז, לאחר שנים של תהילה מדומה בתחום פיתוח תרבות שרירינית, הגיע המפנה, כפי שמספר זאת ג'ייקובס עצמו: "בעת לימודי באוניברסיטת



שם בשר זרועו. המדליות

לי את העיניים עם כיסוי, ופשוט הכו אותי במקל במבוק בכל הכח, עד שיכולתי להתגונן מבלי לראות, כשאני נעזר רק בחוש השמיעה. אתה לא יכול לחשוב בכאלה מקרים, כי אתה צריך לצאת מזה מיידית. כל לילה יצאתי בפציעות של ממש, ובסופו של דבר אכן הצלחתי לשמוע או להרגיש את המכות, גם בעיניים עצומות. היו לי גם אימונים בני 36 שעות, אותם עשיתי 3 פעמים בסך הכל, בגיל 19 בערך. זה עבד כך: מכניסים למכון מאה איש, שמתאמנים במשך 36 שעות. בשעתיים הראשונות עמדנו בתנוחה מסוימת כשמישהו עומד עם מלוא כובד משקלו על כתפיו ולנו אסור לזוז. אחר-כך הייתה מנוחה של שעה, ולאחריה אימוני מכות במשך שעתיים. עוד שעה מנוחה ואימונים במשך שעתיים, וכך כל 36 השעות. בלילה נמשכו האימונים, ובבוקר לוקחים אותך



בכח הרצון. חילו לאוריתא...

כי הכט אמר לו שלא ללחוץ עליו ולא לקדם אותו בכח. הכל יבוא מאלי. "ואכן כך היה", מעיד גייקובס. "במשך הזמן, פגשתי עוד ועוד אנשים, ומישהו זרק לי מילה על תפילין. ככה זה כשאתה מסתובב עם דתיים..."

"אחרי ארבע שנים באוניברסיטה התחלתי להניח תפילין. הרגשתי שאני לא יודע מספיק על הדת שלנו. הרבי הקודם מחב"ד, כ"ק האדמו"ר הרי"צ זי"ע, אמר שיש שני דברים שבגללם אדם, גם שומר מצוות, מתקרב יותר ליהדות וליראת-שמים: או שהוא חווה אסון, לא-עליו, והוא שבור ורצון, או שכל כך טוב לו, הכל כל כך רוד, עד שהוא מרגיש ריק. אני התקרבת בעקבות האפשרות השניה. פשוט היה לי טוב: גדלתי בבית שסוף לא חסר בו, בתוך מרחבים ענקיים של אדמות וחוות שהיו לאבי. לי אישית היו 12 סוסים, איתם יכולתי להסתובב ימים שלמים במרחבי החוות. בגיל 18 כבר קיבלתי רישיון טיס והטסתי מטוס מתי שרציתי; מאוחר יותר למדתי ציליה, ואף לכך קיבלתי רישיון; בנוסף היה לנו רכב שנוסע על שלג, ואהבתי לנסוע בו. היתה לי תחושה של שכרון, של משהו שחוק פיזית וגם מנטאלית, כך שהכל היה מצוין. מרוב טובה, נקעה נפשי. הרגשתי כלי ריק. "התחלתי לקיים קצת מצוות: תפילין, לימוד משנה וכשרות מינימאלית. מעט אמנם, אבל המעט הזה היה הרבה. אחרי הלימודים באוניברסיטה, הייתה לי מלחמה פנימית. היום, אני יודע שלכל אחד יש שתי נשמות - יצר טוב ויצר הרע, נשמה אלוקית ונפש בהמית. כשעשיתי מצוות, לאט לאט הנשמה נדלקה ונהייתה צמאה. זה היה דחף פנימי שאני לא יכול להסביר אותו".

טלטלה בשמי אלבני



"הייתי גאה ביהדותי"

ההזדמנות הראשונה שבה הוא זוכר את עצמו עומד ומתפלל אל הקב"ה, התרחשה כאשר הוא היה בגיל תשע עשרה, לקראת קבלת רישיון הטיס. "באחת הבחינות, הייתי חייב לעבור מספר טיסות סולו, כלומר - להטיס את המטוס לבד. יום אחד טסתי מעל להרי אדירנדקס שבמדינת ניו-יורק. הייתי מעל לעיר אלבני, בירת ניו-יורק, בגובה של 15 אלף רגל, ולא יכולתי למצוא את שדה התעופה. ביצעתי טכניקה של שעת חירום: ירדתי לגובה של עשרת אלפים רגל, ואחר כך חמשת אלפים רגל, וכלום, לא ראיתי את שדה התעופה. עברה חצי שעה, ואם אומר שהתחלתי לחוש פחד מוות, זו לא תהיה גוזמא. פתאום מצאתי את עצמי פוצח בתפילה הראשונה שלי בחיים. הגובה כנראה תרם את שלו לקרבותי לאלוקים", צוחק גייקובס, "ויכולתי להתפלל".

לאחר הטלטלה האדירה שחווה בין שמים לארץ, פנה גייקובס אל האישיות הרוחנית היחידה שהכיר באותה עת, הלא הוא הרב הכט, ששכב על ערש דווי, זמן קצר לפני שהמחלה הכריעה אותו. "שאלתי אותו מה לעשות, אם להישאר פה או ללכת לישיבה. הוא זיהה כנראה שיש בי מוכנות, ועל אתר יעץ לי ללכת לישיבה. בתחילה הלכתי לישיבה בניו-יורק, למשך חצי שנה. הייתה זו ישיבה למתקרבים, והרגשתי שהלימודים לא מספיק אינטנסיביים עבורי. בניו-יורק יש מידי הרבה רעש", מסביר הרב גייקובס, "ואני רציתי שקט, כדי שאוכל להתמסר. רציתי לנסוע לישיבה בארץ ישראל. לראשונה מצאתי את עצמי כותב מכתב לרבי מליובאוויטש. במכתב פירטתי את לבטי, וסיפרתי שאני רוצה לעבור ללמוד בארץ ישראל. שמעתי אז על כפר חב"ד, וראיתי בכך אופציה מועדפת. הרבי החזיר לי תשובה שאכן כך אעשה. מיד לאחר שקיבלתי את התשובה, באתי לארץ".

הלימודים בישיבה בכפר חב"ד, היו עבורו קשים מאד מבחינה נפשית. "זו הייתה התקופה הכי קשה בחיי, כי באתי עם הרבה משמעת, ופתאום גיליתי שהדברים בישיבה מורכבים מאד. קודם כל הייתה בעיה בשפה: אני בקושי יודע עברית, וכבר 'מלבישים' עליי את הגמרא, הכתובה בארמית. בישיבה לא מלמדים אותך על יהדות ולא מספקים הרצאות למתחילים, אלא זורקים אותך מיד למים. אתה הולך למקווה ב-6 וחצי בבוקר, אחר-כך יש 'סדר חסידות', תפילה, לימוד גמרא וסדר חסידות נוסף בלילה, והכל עד 11 בלילה. לבד מהעברית והארמית יש את כתב רש"י, שמתקרבים צריכים ללמוד גם את זה. וגם בלשון הקודש - יש את השפה של ה'שולחן ערוך', ויש את של החומש, שזה לא אותו סגנון. בקיצור, זה לא היה קל. הסתבכתי כולי, לא ידעתי את נפשי. במשך שנה וחצי הייתי עצבני, לא הצלחתי להתרכז". בנוסף, הוא אומר, העיקה עליו העובדה שעזב את אימוני הקראטה כליל. "לקחת בן אדם שהוא סוס עבודה, ושמתו אותו במסגרת אחרת, שהמאמץ בו הוא בעיקר אינטלקטואלי, ממש לא פיזי. לא הייתי רגיל לכך".

ואז אירע מה שמכנה הרב גייקובס, כנס האישי אשר 'איפס' את חייו. "יום אחד הגיע אליי אחד ה'משפיעים' בישיבה ושאל אותי אם אני משנן פרקים מתוך ספר התניא בעל-פה. לא ידעתי למה הוא מתכוון. הוא הסביר שהוא מתכוון שאני אלמד

את האותיות בעל-פה. שאלתי איך עושים את זה, והוא השיב שאין שיטה וכללים לכך. פשוט צריך לשנן. אימצתי את הצעתו, ובמקביל לסדרי הישיבה, התמקדתי במשך 4 שנים בשינון פרקים מספרו של האדמו"ר הזקן, בעל התניא. לא חשבתי בתחילה מה זה עושה לי, אבל זו היתה משימה שיכול הייתי לעמוד בה, כזו שנתנה לי סיפוק. זה היה קשה מאד, למדתי ממש אות-אות, כשלפעמים לקח לי שעה תמימה (!) ללמוד אות אחת. הרב אמר שאני צריך לחקוק את התניא במוחי. בחב"ד יש משמעות גדולה לחקיקה, שהיא כתיבה 'בתוך', ולא 'על'. המושג הזה, לחקוק, היה מוכר לי מתחום רחוק מאוד, מהתחום של שיטות הלחימה. התחברתי לרעיון החקיקה, ובארבע השנים הבאות השקעתי בה את כל כולי. לאחר חודשיים וחצי סיימתי את הפרק הראשון בספר התניא, וידעתי אותו בעל פה, על בוריו. באתי אל הרב, כדי שיחתום לי שאכן סיימתי. אחרי 3 חודשים נוספים סיימתי עוד פרק, ואחרי 4 שנים הגעתי לפרק ל'".

'שידוך' בשלוש בלילה

בגיל 26 מצא את עצמו גייקובס, לראשונה בחייו, עומד אל מול כ"ק האדמו"ר מליובאוויטש זי"ע, ומתקבל ל'יחידות' בקודש פנימה. במפגש אמר לו הרבי שני דברים: האחד, כתשובה על השאלה היכן לחפש את זיווגו, השיב לו הרבי שיעשה זאת בארץ ישראל, היות והוא נמצא בה כבר ארבע שנים. "חברוך לספסל הלימודים יסייעו לך למצוא שידוך הגון בארץ, בדרך הטבע, ויהי רצון שזה יתנהל בנקל", איחל-הודיע לו הרבי. ההוראה השנייה שקיבל, היתה לעשות סמיכה לרבנות, לא פחות. "שבוע לאחר מכן חזרתי לארץ", מספר הרב גייקובס. "באתי לפנימייה וסיפרתי לאחד מראשי הישיבה את מה שאמר הרבי. הוא אמר לי: 'אם הרבי אמר לך כך, אז אל תחפש לעצמך שידוך, אנחנו נדאג לך, כהוראתו של הרבי'. חודש לאחר מכן, העיר אותי חבר טוב ב-3 לפנות בוקר, בעודי ישן על מיטתי בפנימייה, ואמר לי: 'מצאתי לך שידוך!' זה היה מוזר, מפני שלא דיברתי איתו אף פעם על זה. ליד החלון סיפר לי אותו חבר על ההצעה. המיועדת היתה מורה מקצועית בסמינר 'בית חנה' בירושלים. ואכן, זו האשה שעמה בניתי את ביתי. חודשיים לאחר מכן התחתנת, כאשר במקביל אני פותח בלימודי לקראת ההסמכה לרבנות".

לאחר לימודים שנמשכו מספר שנים, הוא ניגש למבחן ההסמכה לרבנות. "זו הייתה קפיצה בשבילי", הוא אומר. "כתבתי לרבי מליובאוויטש, והתייעצתי עמו האם לגשת למבחני סמיכה מטעם הרבנות הראשית. עוד באותו היום, זכיתי לתשובה חיובית. הלימודים היו קשים. אני חושב שלפניי לא היה מעולם, וכנראה גם לא אחריי, אמריקני שהתקרב ליהדות בגיל מבוגר וניגש למבחני סמיכה לרבנות. פעמיים נכשלתי במבחן, כאשר חולף חצי שנה בין מבחן למבחן. הבעיה הייתה, שלמדתי את ההלכות הנדרשות ללימוד בשולחן-ערוך בעל-פה, כדרכי, וכשהתחלתי לכתוב, היה לי מאד קשה להתמקד. כתבתי 20 עמודים על כל שאלה. לבסוף ביקשתי מבחן בעל-פה, והם שלחו אותי אל הרב דב ליאור מקריית ארבע. הלכתי אליו, ובמשך 4 שנים הוא בןן אותי לסמיכה. בכל פעם הייתי הולך אליו, ונבחן על עוד ועוד נושאים, ואז אכן קיבלתי את הסמיכה, בערך בגיל 30".

בשנים שלאחר מכן המשיך הרב גייקובס ללמוד בכלל, עד שהשלים 13 שנות לימודים בכלל ובישיבה. במקביל ללימודיו בכלל, שימש במשך 10 שנים כשליח חב"ד באוניברסיטת תל-אביב, ואף כתב ספר, פירוש על הלכות טהרה בשולחן-ערוך, שיזכה להסכמות מפוסקי הלכה נודעים. "יש לי נטייה לעשות דברים קשים, כי ההלכות הללו הן קשות", הוא אומר.

בגיל 30 פלוס, החליטו גייקובס ורעייתו שהם צריכים להתפרנס בכוחות עצמם. "עד אז תמכו בי הורי, שהתגאו מאוד בדרך שבחרתי לעצמי. אבי ז"ל היה איש עסקים, וכל זמן שהצלחתי, ולא שינה לו במה, הוא שמח. מאוחר יותר חזרו שאר בני המשפחה - אמי, אחי ואחותי - בתשובה, והפכו אף הם לחסידי חב"ד.

"המשכתי בחיפשיי אחר מקור פרנסה, עד שיום אחד התקשר אליי חבר אמריקני, חובש במקצועו, ושאל אותי אם אני רוצה לעבוד בבית הסוהר. צחקתי, לא הבנתי על מה הוא מדבר. מעולם לא הייתי בבית הסוהר... הוא אמר לי שרוב מסוים מחפש מתנדב שיתגבר אותו תמורת שכר, והוא חושב שהתפקיד יכול להתאים לי. הסכמתי. "את היום הראשון בתפקיד, אני זוכר בתור היום המתוח בחיי. הכניסו אותי לכלא ניצן, לתוך תא זעיר באגף מסוים, ששימש כבית הכנסת של האגף. שלושה אנשים ישבו שם, שהכרת פניהם העידה עליהם שיש להם עבר מפוקפק. התחרטתי במקום על שבאתי לתת להם שיעור. ראיתי שאין כל אפשרות למסור כאן שיעור. שוחחנו קצת. לאחר מכן הבנתי שרוב הכלא היה מרוצה מהביקור. באתי שוב, וכך התחלתי למסור שיעורים קבועים. הציעו לי לכהן כרב בית הסוהר 'נווה תרצה', וכך הפכתי לרב הראשון של כלא 'נווה תרצה'".



אמשיך עם כל הפרויקטים החשובים שבהם התעסקתי עד כה, ובפרט בהפצת תורה ומצוות. יחד עם זאת, אני עדיין מעוניין לתרום

קראטה' מול הקצינים

בהמשך התמנה ג'ייקובס לתפקיד הרב בבית החולים זיגלבוים ברמלה ולאחר מכן לרב בית הספר לקצינים בכפר-סבא המשמש גם ככלא. "בתפקידים הללו שימשתי במשך 3 שנים, עד שבשנת '95 גויסתי להיות קצין, והתחלתי לעבוד בשב"ס במשרה מלאה".

רבני השב"ס שביקשו להתפאר ברב הייחודי שהפך לכוכב עולה, ביקשו ממנו לערוך, בנוסף לתפקידו התורני, הופעות 'קראטה' אל מול הקצינים, "כדי שיהיה מעניין". כך מצא עצמו, מבלי משים, מעניק שיעורי קרב מגע לקצינים. "כשהיו צריכים להיכנס לאגפים שהייתה בהם סכנה, שלחו אותי להיות ראשון בקבוצת הסוהרים, על כל צרה שלא תבוא", הוא מספר. וכך שימש גם כרב, גם כמדריך קרב מגע לסוהרים וגם כקצין מיון ארצי של כל מי שנגזר דינו לכלא ורצה לעבור לאגף התורני, תפקיד בו החזיק עד שנת תשס"ה, אז עזב את השירות. "הספיק לי", הוא מנמק קצרות את החלטתו לעזוב.

מסיבות מובנות, ג'ייקובס אינו מרחיב בתיאורים

הוא זוכר שלא לטובה כל מיני אסירים שהמרחק ביניהם לחיים של שמירת מצוות הוא עצום, אך ניסו להתחזות כדתיים כדי להשיג הקלות. לעומתם, אסירים כמו חגי עמיר, אחיו של יגאל עמיר, וגונן שגב, השר לשעבר בממשלה, זכורים אצלו לטובה. "עם חגי עמיר ישבתי ולמדתי בספר התניא. הוא אדם מאד נעים. עם יגאל עמיר כמובן שלא היה לי קשר. לטעמי האישי, השב"ס מפלה אותו לרעה: שמו אותו בבידוד, בתנאים שלא נותנים למחבלים. אף פעם לא הייתה גישה אליו. שגב, היה אצלי המון. הוא בא מדי יום לבית הכנסת. הייתי יושב עמו שעתיים בכל יום. הוא אדם מאד נעים, אינטליגנט ומלומד, נעים-שיחה. הוא ישב אצלנו שעות בבית-הכנסת ולמד איתנו תורה".

כל הזכויות מכורות

סיפור חייו המרתק, העובר בין תחנות שונות ומעניינות, משך אליו לפני מספר שנים מפיקים עולמיים בתחום הפקות הוידאו מארה"ב. אלה הביעו התעניינות בסיפור חייו, במטרה להפוך אותו לסרט עולמי מצליל. "לפני כ-5 שנים הייתי בניו-יורק, ונתתי שיחה לפני ארגון יהודי, על ספרי

"כשהם מפיקים סרט שמבוסס על סיפור אמיתי, הם מחויבים לדיוק עד הסוף", הוא אומר. "הם 'שיגעו' אותי, ביקשו אפילו לדעת מה דעתי על כל מיני נושאים שונים ומשונים.

"אלפי מכתבים נשלחו אליי מהם. לפני כחודש וחצי הם סיימו לכתוב את התסריט, מלאכה שארכה לא פחות מארבע שנים. התסריט מבוסס בעיקר על מקרה מפורסם מסוים בחיי - אסור לי לגלות איזה בדיוק. בתחילה הם רצו להתמקד בסרט רק בי, אבל אמרתי להם שירחיבו אותו. היה סיפור בבית הסוהר שלא הייתי מעורב בו, כי הוא התרחש לפני שנכנסתי לכהן כרב בשב"ס. אבל חשבתי שיש בו מסר מאד יפה, והם הכניסו אותו לתסריט. הם שילבו את דמותי בסיפור".

כשהוא נשאל על ידי 'משפחה' לגובה הסכום שקיבל בתמורה למכירת הזכויות, הוא טוען שגם פרט זה נכלל במסגרת הדברים שאסור לו לספר. "אבל מדובר על הרבה כסף". בימים אלו מתגבשת זהותם של צוות המפיקים, הבמאים והשחקנים, שיעשו את הסרט, בו, לדברי ג'ייקובס, יש מסר מיוחד והוא יכול לעשות קידוש השם גדול בקרב גויי הארץ. "ארבע שנים 'שיגעו' אותי. נמשתי איתם בקליפורניה, בניו-יורק ובארץ".

כאמור, התסריט מבוסס על ספרו של ג'ייקובס, שמספר את סיפור העבודה שלו אל מול האסירים.

מה היו מבקשים ממך האסירים?

"הכל", הוא משיב. "מה שאפשר לבקש, הם ביקשו. הייתה לי פילוסופיה שגרסה שאני צריך להיות אליהם כמה שיותר טוב, כי גם הם בני-אדם, והם ייצאו מהכלא ויהיו להם חיים גם אחרי הכלא. תמיד רציתי והשתדלתי להיות איתם 'נקי', להישאר בסדר. בעיקרון, לא היו לי אויבים מקרב האסירים. רק פעם או פעמיים במהלך כל שנות העבודה בכלא, התרגזו עליי אסירים".

תקרית ליד הכותל

במהלך הראיון סיפר הרב ג'ייקובס, כי רק ארבע פעמים במהלך חייו השתמש במידע שלמד במסגרת ה'קראטה'. לקראת סיום הראיון אתו, אנחנו לא כובשים את סקרנותנו:

מתי אירעו המקרים האלו?

"פעם אחת הייתה כאשר הגעתי לכותל המערבי בתור מדריך קייטנה מצפת. סמוך לכותל, יש מדרגות המובילות לאזור החניה. הייתי למטה, וראיתי למעלה ערבי שהכה את הילדים שעברו לידו. זה לא מצא חן בעיניי. זו הייתה תקופה של מתח בעיר העתיקה, ואני עצמי הייתי אז גם יותר צעיר. צעקתי אליו שלא יגע בילדים, אבל הוא פשוט לעג לי, וזו הייתה הטעות השנייה שלו. אמרתי לו שוב, והוא לא הפסיק. "ואז איבדתי את העשתונות. רצתי אליו ותפסתי אותו בגופו בכמה מקומות, הרמתי אותו מהצדדים וזרקתי אותו מ-2 קומות של מדרגות, מלמעלה למטה. הוא התעלף מיד. באו לשם כוחות רבים של ביטחון, כי ערבים התאספו וחוללו מהומה. לבסוף פינו אותו לבית החולים. הפעם השנייה הייתה בניו-יורק לפני מספר שנים. ראיתי שם שכוחות שמירה דיברו ביניהם בקשר בתכונה רבה, ואמרתי לחבר שהיה איתי: חכה רגע, יש פה משהו. ראיתי מישהו רץ, כשהשומרים דולקים אחרי, והבנתי שהוא המבוקש. לבסוף הם תפסו אותו, אך לא השתלטו עליו. עזרתי להם והכנעתו. "פעם נוספת הייתה בכלא, כשהיה צורך להעביר אסיר מתאו לתא אחר. הוא התנגד בכל הכח ואי-אפשר היה להשתלט עליו. הייתי צריך להשתמש נגדו ב'קראטה'. עזרתי שם לקצינים להעביר אותו, תוך עשיית שימוש בשיטות שאותן למדתי. "את הפעם הנוספת, אני זוכר שהייתה, אך אני לא זוכר מה היה בה", אומר ג'ייקובס.

את האות הגבוה ביותר שניתן לקבל בתחום קרב המגע, קצר ג'ייקובס רק לפני שנים ספורות, בטקס מיוחד בקליפורניה. בתום הטקס, שבו נכחו ראשי שלושת ארגוני ההיאבקות הגדולים בעולם (יפן, קוריאה וסין), ציאו עליו ללבוש את מדי הקרב. "שלושים שנה לא ראיתי את התלמיד הכי טוב שהיה לנו אי פעם", הכריזה מי שעומדת בראש הארגון הבינלאומי. "הוא בא מארץ ישראל, וקוראים לו הרב פישל ג'ייקובס מכפר חב"ד. הוא כתב ספרים, יש לו הרבה תלמידים ואני גאה בו מאד, ועל כן אנו מעניקים לו תעודת מאסטר דן שמונה".

מהן תכניותיך לעתיד?

"כמובן, אמשיך עם כל הפרויקטים החשובים שבהם התעסקתי עד כה, ובפרט בהפצת תורה ומצוות. יחד עם זאת, אני עדיין מעוניין לתרום. כל תפקיד ראוי שארגיש שאוכל לתרום בו, אשקול לעסוק בו. לא פעם העלו ידידי בחו"ל את הרעיון שאתרום קצת מזמני ליחסי החוץ של מדינת ישראל, לנוכח הדמוניזציה שלה בכלי התקשורת העולמיים. זוהי אופציה שאני מוכן לבחון".



בשיחה עם אסיר

'ישראל בין החומות'. 50 איש היו שם. זה היה מעמד צנוע, אבל הארגון שיזם אותו הוא ארגון ידוע. לאחר השיחה, ניגשה אליי אשה כבת 50, ואמרה לי: 'אתה לא מכיר אותי, אבל אני מפיקה. אני רוצה לקנות ממך את הזכויות על סיפור החיים שלך'. ככה, בפשטות.

"אמרתי לה שאני לא מבין בזה הרבה, אבל בסדר, אני מסכים עקרונית. לאחר מכן התברר לי שהיא חתומה על ההפקות היותר פופולריות. חודש לאחר מכן שמע מפיק נוסף את סיפור חיי, וגם הוא נכנס לתמונה. נתתי להם זכויות למשך שנה, אבל לא הייתי מרוצה ממה שהם עשו. הם רצו למכור את הרעיון לאולפנים, ושהם יכתבו. למפיקה הראשונה, שחזרה אליי אחרי שנה, אמרתי שכבר אין לי זמן בשביל זה".

כל הפרטים בסיפורו, שעובדו לתסריט עבור צילום הסרט, בוססו על הספר ועל חייו של ג'ייקובס, והיה עליהם להיות מדויקים ביותר.